

12 august – 18 august

De la robi la moștenitori

Textul de memorat: „Așa că nu mai ești rob, ci fiu; și, dacă ești fiu, ești și moștenitor, prin Dumnezeu.”
(Galateni 4:7)

Pavel le spune galatenilor că ei nu ar mai trebui să trăiască și să se poarte ca niște robi, ci ca niște copii ai lui Dumnezeu, cu toate drepturile, privilegiile și îndatoririle pe care le presupune acest statut – un adevăr pe care tânărul Martin Luther avea nevoie să-l audă. Pe măsură ce convingerea de păcat i s-a adâncit, el a căutat să obțină iertare și pace prin propriile fapte. A dus o viață extrem de austeră, luptându-se ca, prin privarea de mâncare și de somn și prin biciuire, să-și supună relele firii de care viața monahală nu reușise să-l scape. Nu s-a dat înapoi de la niciun sacrificiu pentru a dobândi acea inimă curată care să-i poată oferi intrare la Dumnezeu. Era, cum avea el să spună ulterior, un călugăr cucernic care respecta cu strictețe regulile ordinului său și, cu toate acestea, nu avea pace în suflet. „Dacă ar fi fost vreodată posibil ca un călugăr să câștige raiul prin faptele sale monahale, atunci desigur că eu aș fi fost acela.” Calea aceasta nu l-a dus nicăieri.

Abia mai târziu, când a început să înțeleagă adevărul despre mântuirea în Hristos, așa cum este el prezentat în Galateni, a început să se simtă liber din punct de vedere spiritual și să aibă speranța mântuirii. Și, de atunci încolo, lumea noastră nu a mai fost aceeași.

Duminică, 13 august – Statutul nostru în Hristos

1. Cum ne ajută Galateni 3:25,26, să înțelegem care este relația noastră cu Legea acum, după ce am fost răscumpărați de Isus?

Cuvântul *căci* de la începutul versetului 26 ne arată că Pavel face o legătură directă între acest verset și versetul anterior. După cum fiul unui stăpân ieșea de sub tutela pedagogului când ajungea la majorat, tot la fel, spune Pavel, cei care au venit la credința în Hristos nu mai sunt minori; relația lor cu Legea s-a schimbat, deoarece ei sunt acum „fii” adulți ai lui Dumnezeu.

Pavel nu se referă aici numai la bărbați, ci le include și pe femei în această categorie a „fiilor” lui Dumnezeu (Galateni 3:28). El folosește cuvântul „fii” în loc de „copii”, pentru că are în minte faptul că moștenirea de familie era lăsată copilului de parte bărbătească și totodată faptul că expresia „fiii lui Dumnezeu” era titlul special pe care îl purtau israeliții în Vechiul Testament (Deuteronomul 14:1; Osea 11:1). Acum, în Hristos, și neamurile puteau să se bucure de relația specială cu Dumnezeu, la care avuseseră acces numai israeliții.

2. De ce este botezul un eveniment atât de important? Galateni 3:27,28; Romani 6:1-11; 1 Petru 3:21.

Pentru Pavel, botezul este decizia radicală de a ne uni viața cu Hristos. În Romani 6, el descrie botezul prin intermediul simbolului unirii noastre cu Isus atât în moartea Sa, cât și în învierea Sa. În Galateni, el apelează la o altă imagine: botezul este actul „îmbrăcării” cu Hristos. Cuvintele lui ne trimit cu gândul la frumoasele pasaje din Vechiul Testament care vorbesc despre hainele neprihăririi și ale mântuirii (Isaia 61:10; Iov 29:14). „Pavel consideră că botezul este momentul în care Hristos îl acoperă pe credincios ca o haină. Deși nu întrebuițează acest termen, el descrie aici neprihănirea care le este acordată credincioșilor.” – Frank J. Matera, *Galatians*, p. 145

Prin unirea noastră cu Hristos, simbolizată prin botez, Tatăl ne privește ca pe copiii Săi. Hristos este „sămânța lui Avraam” și, prin urmare, credincioșii, ca „împreună-moștenitori cu Hristos” (Romani 8:17), sunt moștenitori ai tuturor făgăduințelor legământului făcut cu Avraam și urmașii lui.

Ce schimbare trebuie să se vadă în viața celor ce au experimentat această nouă relație?

Luni, 14 august – Sub robia învățăturilor începătoare

După ce arată că statutul nostru înaintea lui Dumnezeu este acela de fii și de moștenitori, Pavel clarifică această analogie în Galateni 4:1-3, dând ca exemplu situația în care proprietarul unei mari averi moare și îi lasă tot fiului său, care este încă minor. Testamentul tatălui prevede ca fiul lui să fie în grija tutorilor până la majorat. Deși poartă titlul de stăpân al averii tatălui său, el este minor și, în fapt, situația lui nu se deosebește de cea a unui rob.

Exemplul acesta se aseamănă cu cel al îndrumătorului – pedagogul din Galateni 3:24, doar că, în acest caz, autoritatea slujitorilor și a administratorilor este mult mai mare și mai importantă. Ei sunt răspunzători nu numai de educația fiului stăpânului, ci și de problemele financiare și administrative, până la momentul în care fiul este destul de mare ca să preia aceste responsabilități.

3. Ce spune Pavel în Galateni 4:1-3, ca să ne ajute să înțelegem care ar trebui să fie rolul Legii în viața noastră acum, după ce am venit la Hristos?

Semnificația exactă a expresiei „învățăture începătoare” (Galateni 4:3,9) mai face încă obiectul disputelor. Cuvântul grecesc *stoicheia* are sensul literal de „elemente”. Unii consideră că se referă la elementele fundamentale care compun universul (2 Petru 3:10,12), la puterile demonice care stăpânesc în acest veac rău (Coloseni 2:15) sau la principiile elementare ale vieții religioase, la ABC-ul religiei (Evrei 5:12). Accentul pus de Pavel pe statutul de „minori”, pe care l-au avut oamenii înainte de venirea lui Hristos (Galateni 4:1-3), ne lasă să înțelegem că el se referă aici la principiile elementare ale vieții religioase. Deci rânduieșile și jertfele din Vechiul Testament au fost doar un abecedar care înfățișa învățăturile fundamentale ale mântuirii. Astfel, deși legile ceremoniale au fost pentru Israel importante și instructive, ele nu erau decât niște umbre ale lucrurilor viitoare. Ele nu au fost date ca să fie puse în locul lui Hristos.

Dacă suntem preocupați să dobândim mântuirea prin ascultarea de Lege și nu doar prin Hristos, este ca și cum ne-am întoarce în timp. Galatenii se întorceau la aceste învățăture începătoare, deși Hristos venise deja. Ca și cum fiul ajuns la majorat, din exemplul lui Pavel, și-ar dori să fie din nou copil!

Întreabă-te sincer: „Legat de mântuire, mă preocupă mai mult ascultarea de Lege sau relația cu Domnul Hristos?” Analizează obiectiv răspunsul și ce ai de făcut!

Mărti, 15 august – „Dumnezeu a trimis pe Fiul Său”

4. Ce spune Pavel în Galateni 4:4?

Cuvântul *împlinirea* arată că Dumnezeu are un rol activ în îndeplinirea planului Său în istoria omenirii. Isus a venit la momentul stabilit cu precizie mai dinainte. Din punct de vedere istoric, în perioada cunoscută ca *Pax Romana* (pacea romană) și caracterizată de o relativă stabilitate și pace pe tot cuprinsul Imperiului Roman. Cucerirea romană a adus pacea, o limbă comună, posibilitatea de a călători nestingherit și o cultură comună, fapt care a facilitat răspândirea rapidă a Evangheliei. Din perspectivă profetică, acesta a fost timpul pe care Dumnezeu l-a stabilit pentru venirea lui Mesia cel făgăduit (vezi Daniel 9:24-27).

5. De ce a fost necesar ca Hristos să ia asupra Sa trupul omenesc? Ioan 1:14; Galateni 4:4,5; Romani 8:3,4; 2 Corinteni 5:21; Filipeni 2:5-8; Evrei 2:14- 18; 4:14,15.

Galateni 4:4,5 conține, pe scurt, Evanghelia. Venirea lui Isus în istoria umană nu a fost o întâmplare. „Dumnezeu a trimis pe Fiul Său.” Cu alte cuvinte, Dumnezeu a luat inițiativa de a ne mântui.

Indirect, cuvintele acestea fac referire la doctrina creștină fundamentală a naturii divine eterne a lui Hristos (Ioan 1:1-3,18; Filipeni 2:5-9; Coloseni 1:15-17). Dumnezeu nu a trimis un mesager ceresc, ci a venit El Însuși.

Isus era Fiul lui Dumnezeu, divin și preexistent, dar, totodată, El S-a „născut din femeie”. Deși aici se face aluzie la nașterea din fecioară, accentul principal cade pe natura Sa omenească adevărată.

Expresia „născut sub Lege” arată nu numai spre moștenirea evreiască a lui Isus, ci și spre faptul că El a purtat condamnarea noastră.

A fost necesar ca Hristos să ia asupra Sa natura noastră omenească, fiindcă noi nu ne puteam mântui singuri. Prin unirea naturii Sale divine cu natura noastră căzută, Hristos a devenit în mod legitim Înlocuitorul, Marele nostru Preot și Mântuitorul. Fiind al doilea Adam, El a venit să recupereze tot ce a pierdut primul Adam prin neascultarea lui (Romani 5:12-21). Prin ascultarea Sa, Isus a împlinit în mod desăvârșit cerințele Legii, răscumpărând astfel greșeala tragică a lui Adam. Iar prin moartea Sa pe cruce, El a satisfăcut dreptatea Legii, care cerea moartea păcătosului, și a câștigat astfel dreptul de a-i răscumpăra pe toți cei care vin la El prin credință.

Ce speranță actuală ne aduce semnificația cuvintelor: „Când a venit împlinirea vremii...”?

Miercuri, 16 august – Privilegiul înfierii

6. Ce spune Pavel în Galateni 4:5-7?

El subliniază faptul că Hristos i-a răscumpărat „pe cei ce erau sub Lege” (vers. 4,5). Cuvântul „a răscumpăra” înseamnă „a lua înapoi contra plată”, a plăti o anumită sumă pentru eliberarea unei persoane din captivitate sau din robie. După cum vedem din context, răscumpărarea are loc pe fondul unei situații dramatice: omul este rob și are nevoie să fie eliberat.

Dar de cine sau de ce să fie eliberat? Noul Testament ne vorbește despre patru aspecte: (1) eliberarea de Satana și de vicleniile lui (Evrei 2:14,15), (2) eliberarea de moarte (1 Corinteni 15:56,57), (3) eliberarea de sub puterea păcatului care ne înrobește prin firea noastră (Romani 6:22) și (4) eliberarea de sub condamnarea Legii (Romani 3:19-24; Galateni 3:13; 4:5).

7. Care a fost scopul răscumpărării noastre? Galateni 4:5-7; Efeseni 1:5; Romani 8:15,16,23; 9:4,5.

Noi folosim adesea cuvântul „mântuire” pentru a arăta ce a făcut Hristos pentru noi. Este corect, dar nu este nici pe departe la fel de expresiv și de sugestiv ca termenul „înfiere”. Cu toate că Pavel este singurul scriitor din Noul Testament care folosește acest termen, înfierea sau adopția era o procedură legală bine cunoscută în lumea greco-romană. Câțiva împărați romani contemporani cu Pavel au recurs la adopție pentru a asigura un succes, fiindcă nu aveau un moștenitor legal. Adopția garantează câteva privilegii: „(1) Fiul adoptat devine fiul legitim... al celui care l-a adoptat... (2) Persoana care adoptă se obligă să îl crească pe copil în mod corespunzător și să îi asigure hrana și îmbrăcăminte. (3) Persoana care adoptă nu îl poate repudia pe fiul adoptat. (4) Copilul nu poate fi tratat ca sclav. (5) Părinții naturali ai copilului nu au dreptul să îl ia înapoi. (6) Adopția conferă dreptul la moștenire.” – Derek R. Moore-Crispin, „Galatians 4:1-9: The Use and Abuse of Parallels”, *The Evangelical Quarterly*, vol. LXI/No. 3 (1989), p. 216

Dacă aceste drepturi sunt garantate prin legile omenești, cu cât mai mari sunt privilegiile noastre în calitate de copii ai lui Dumnezeu!

Citește Galateni 4:6, ținând cont de faptul că în limba ebraică Abba era cuvântul folosit de copii când vorbeau cu tatăl lor („tati” sau „tăticule”). Isus l-a folosit în rugăciune (Marcu 14:36). Noi suntem copiii lui Dumnezeu și avem privilegiul de a-L numi „Tată”. Te bucuri de această relație apropiată cu El? Dacă nu, ce te împiedică? Ce poți schimba pentru a te bucura de acest privilegiu?

Joi, 17 august – De ce să ne întoarcem în robie?

8. De ce privea Pavel cu atâta seriozitate învățăturile false care circulau printre galateni? Galateni 4:8-20

Pavel nu precizează la ce tip de practici religioase se întorseseră galatenii, dar este destul de evident că se referă la obiceiurile și practicile iudaismului, a căror consecință era robia spirituală. Acest fapt era atât de periculos și de dăunător, încât se simte nevoit să le atragă atenția că, prin ceea ce făceau, renunțau la înfiere și se întorceau în robie.

9. Ce spune Pavel că făceau galatenii? De ce a dezaprobat el practica aceasta? Galateni 4:9-11

Mulți consideră că prin cuvintele: „zile, luni, vremuri și ani” (vers. 10) Pavel se opune nu numai păzirii legii ceremoniale, ci și Sabatului. Însă această interpretare nu are suficientă susținere în textul biblic. În primul rând, dacă ar fi intenționat să facă referire la Sabat și la alte practici iudaice specifice, atunci Pavel ar fi precizat lucrul acesta, după cum o face în Coloseni 2:16. În al doilea rând, el spune clar că obiceiul acesta le răpea galatenilor libertatea în Hristos și îi ducea la robie. „Dacă păzirea Sabatului zilei a șaptea îl înrobește pe om, înseamnă că Însuși Creatorul a intrat în robie atunci când a respectat primul Sabat din istoria lumii!” – *Comentariul Biblic AZȘ*, vol. 6, p. 967. Pe de altă parte, de ce a păzit Isus Sabatul și i-a învățat și pe alții să-l țină, dacă păzirea lui le răpea oamenilor libertatea pe care o aveau în El? (Vezi Marcu 2:27,28; Luca 13:10-16.)

Cum trebuie să reacționăm în fața învățăturilor false care circulă în prezent?

Vineri, 18 august – Un gând de încheiere

„În consiliul ceresc, s-a luat măsura ca oamenii, deși păcătoși, să nu piară în neascultarea lor, ci, prin credința în Hristos ca Înlocuitor și Garant al lor, să devină aleșii lui Dumnezeu, rânduiți mai dinainte să fie înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale. Dumnezeu vrea ca toți oamenii să fie mântuiți, pentru că au fost luate toate măsurile prin oferirea singurului Său Fiu ca preț de răscumpărare pentru om. Cei care vor pieri vor pieri pentru că refuză să fie înfiați de Dumnezeu, prin Isus Hristos. Mândria îl împiedică pe om să accepte măsurile luate pentru mântuire. Însă meritul omului nu va face ca sufletul să fie acceptat în prezența lui Dumnezeu. Lucrul care îl va face pe om să fie primit de Dumnezeu este harul lui Hristos atribuit omului prin credința în Numele Său. Nu putem lua faptele sau avântul de moment al emoțiilor drept dovadă că suntem aleșii lui Dumnezeu, fiindcă aleșii Săi sunt aleși prin Hristos.” – Ellen G. White, „Chosen in Christ”, *Signs of the Times*, 2 ianuarie 1893

BIBLIA ȘI CARTEA PROFETI ȘI REGI – STUDIU LA RÂND

Biblia: Ieremia 10-16

1. Pe cine numește Domnul „iubita Mea” și ce s-a întâmplat cu ea?
2. Ce spune profetul că va face dacă cei din poporul său nu vor să asculte?
3. De ce spune profetul că nu a stat în adunarea celor ce petrec?
4. La ce anume sunt cu luare-aminte ochii Domnului?

Profeți și regi, capitolul 33

5. Cât timp au stat pe Muntele Măslinilor chipurile hidoase ale idolilor făcuți de Solomon?